

on waene rikkuses; monni on rikkas wae-
suses." (Opp. Sann. 13, 7.) „Arge mur-
retsege ühtegi; woid laske keifis ommad
pallumissed palwe ja õhkamisse läbbi tänno-
ga Jummalale teada sada." (Wiliipp. 4, 6.)

Ühhel päwal, kui Lawet omma pissokesse
sobra jures olli, astus kirrikõppetaja tup-
pa, — räkis temmaga lahkest, küsis tem-
malt monda, et Lawet ennese sees tundis
armastust ta wasto, kui armsa wanna sob-
ra wasto. Õppetaja pallest paistis rõõm,
et wannamehheke Kaarli käest ni paljo õp-
pinud, ja andis temmale nou kirrikusse tulla,
kus ta pattuste sobrast wois monda kuulda.
Lawet ütles, et se temmal woimalik ei olle,
sest ta tenistus lõppeks siis ärra — sedda ta
räkis wabbandamisses, et ta ei tahtnud hea
melega kirrikusse miina. Õppetaja ütles:
„Agga pärrast lounat peased sa kül tulle-
ma." Lawetile olli se wägga wasto meelt,
agga kui õppetaja temmale weel ni armsad
melitamisse sannad räkis ja ka Kaarli sedda
sure õnne ütles ollewad, kirrikusse miina,

siis wöttis ta ommas süddames ommeti sed-
da kindlat nou, kohhe tulleswal pühhal kir-
rikusse miina. Ja sest aiaft käis ta iggal
pühhapäwal kirrikus.

Kaarli olli weel kaua haige ja piddi paljo
wallo kannatama, agga Jummal olli tem-
male ka allandlikko mele annud, et ta keif
rõmoga wasto wöttis. Õppetaja rägib tem-
male, et ta tahhaks tedda koolmeistriks õp-
petada lasta, et ta ni wägga ramatuid ar-
mastas, agga Kaarli ei ussu, et ta ni kaua
ellab.

Wanna Laweti ihho rammo hakkab lõp-
pema, õppetaja tahhab tedda waeste maias-
se panna; agga ei ta tahha omma ammetit
weel mahha jätta, ja on ennesele monne hea
koppika forjanud, sest et mitmed temmale
ennam andsid, kui enne, et nemmad õppe-
taja käest ollid kuulnud, misuggune aus
mees wanna Lawet on. — Agga mis ül-
lem kui aialik warra ja aus nimmi, — ta
kaswis Issanda tundmisses.